

Ik ben getrouwd op mijn achttiende. Het was van moetens. Het enige positieve dat hier uit voort kwam zijn mijn twee kinders. Maar ik heb hen niet kunnen geven, wat ik had moeten geven. Ik heb altijd hard gewerkt, maar het heeft nie mogen zijn.

Mijn vrouw heeft na de dood van onze eerstgeborene alle moed laten zakken en is beginnen drinken. Als ze niet ver dwaasd voor haar zat te kijken, was ze aan het wenen.

Albert heeft erg afgezien van heel die gebeurtenis. Vooral van het verlies van zijn broer. Het waren altijd twee handen op eenen buik. En meer nog hij heeft zijn broer zien sterven.... De enige persoon naar wie dat hij opkeek was er niet meer. Ik heb wel geprobeerd om hem te troosten, maar wij zijn van thuis uit nooit geen babbelaars geweest. En ook met albert wist ik dikwijls niet wat dat ik moest zeggen om hem te troosten.

Het is een hard en koud leven geweest. Ik raad iedereen af om te boeren, er kan zoveel verkeerd gaan...Achteraf bekeken vraag ik mij af of ik niet beter naar de stad was getrokken en daar in een fabriek was gaan werken. Maar vroeger, als ge daar nog maar over begon, werd ge hier, bij ons in het dorp, langs alle kanten scheef bekeken. Vooral mijnheer pastoor was daar tegen. De stad dat was niets goed. Iedereen werd daar verleid door den duivel. En hij kon het weten want hij was vroeger, voor hij naar ons dorp kwam, pastoor van een kerk in de buurt van een stad. Daarmee eigenlijk zijn wij in ons dorp gebleven.

Albert die is vertrokken en ik kan hem geen ongelijk geven. Hij woont nu in de stad en voor zover ik weet is er nog geen eenen duivel hem komen halen....

Jeff De Weerd
1916-1975